

Studielån på Blå Rock

Jeg har vært gjennom et sant helvete. Et selvvalgt, sådan. Jeg startet nemlig på en doktorgrad i januar for seks år siden. Det var en del av meg som alltid hadde hatt lyst til å gjøre nettopp det; å bli doktor. Ikke en sånn doktor som lapper sår og diagnostiserer kreft. Nei. Med mine begrensede kunnskaper innenfor det naturvitenskapelige feltet ble jeg nødt til å velge et annet felt. Jeg svirra lenge på Universitetet; jeg var student allerede i 1993. I tidsalderen med fotformsko, lilla batikk og alpelue. Jeg visste ikke hva jeg ville studere, og det bærer papirene mine tydelig preg av. Alt var interessant. Jeg har Norgesmesterskap i grunnfag. Jeg tok ex.phil, allmenn litteraturvitenskap, antikkens kultur 1 og 2, religionsvitenskap, sosialantropologi, samisk kulturkunnskap og praktisk pedagogikk på strak arm. Jeg jobba på brukskunstbutikk og lukta Patchouli-røkelse og myrra dagen lang. Jeg serverte tyske turister i sjøslag og storm på hurtigruta. Opp og ned langs norskekysten. Jeg reiste til Sørøst-Asia og India, og visste ennå ikke hva jeg ville bli. Jeg elsket å lese. Jeg satt med pensumbøkene på brukskunstbutikken, leste Huysmans «Against Nature» og undret meg over hovedpersonen som gjorde forsøk på å dehumanisere seg bort fra naturens gang ved å putte bæsjen inn i kroppen ved hjelp av slanger inn i rompa, istedenfor å kvitte seg med det hele. Jeg gråt over poesi og spilt melk, over gutter som ikke så i min retning, og over reiser det ikke ble noe av. Jeg leste og leste og leste. Og fikk etter hvert jobb og barn. Jeg tok mer utdanning. Jeg ble terapeut. Men jeg kunne ikke slippe denne lesetrangen. Jeg tok mer utdanning og mer utdanning. Plutselig befant jeg meg selv inne i et doktorgradsforløp. Jeg ante ikke hva det innebar når jeg startet. Men jeg visste at det handla om å bli god, skikkelig god til noe. Så god at du faktisk kan kalle deg doktor etterpå.

Jeg har alltid vært en som har fått gode karakterer. Til tross for at jeg er glad i tull og tøys, er jeg også glad i å være «flink». Det er både en glede og en sorg i livet. En glede fordi du faktisk *kan* bli flink til noe, en sorg fordi det også innebærer mye stress. Venner har spurt meg om jeg visste hva jeg gikk til. Det gjorde jeg definitivt ikke. Det har blitt noen nedturer og mørke tuneller etter hvert. Men det har også blitt ufattelig spennende arbeid av det, menneskemøter og innsikt i et nytt felt som jeg virkelig

brenner for å arbeide mer med. Jeg dykket ned i distriktpsikiatrien, og hvordan brukere opplever å bli møtt av medisinere og ansatte der. Jeg intervjuet 30 brukere i Troms og Finnmark. Føler de seg sett, hørt og respektert? Betyr deres meninger noe? Det har jeg arbeidet med i 6 år nå. Uten at jeg, for over tjue år siden hadde den ringeste anelse om at det var nettopp det jeg skulle komme til å fordype meg i. For jeg var nemlig ungdom mens det ennå var lov til å svirre. Være usikker, trå litt hit og litt dit, og oppdage at det går bra likevel. Jeg vokste opp i nølingens tidsalder. Ville jeg bli litteraturviter eller meteorolog? Religionshistoriker eller oldtidsforsker? Steinerskolelærer eller barnevernsarbeider? Jeg fulgte spor som interesserte meg, og hadde aldri hørt om bachelor eller master eller å planlegge en utdanning. Takk og lov for det!

Jeg ser med bekymring på ungdommene i dag. Humaniora-fagene legges ned, det er ikke så viktig å lese Baudrillard lengre. Du trenger ikke kunne Sappho på rams i disse tider. Du skal bestemme deg for hva du skal gjøre resten av livet i en alder av knappe 16, og du skal holde deg til den fastlagte ruta. Du skal tjene penger tidlig, og du skal ikke vimse rundt som akademiker- spire i gangene på universitetet, suge til deg kunnskap om dette og hint, og bruke studielånet på Blå Rock og lilla skjurf.

Det er litt trist, tenker jeg. Ikke fordi jeg nødvendigvis har bruk for det jeg kan om korintiske søyler i hverdagslivet 24/7, men herlighet for noen år det var. Årene på campus i Tromsø. Mange av folkene jeg møtte da er ennå nære venner i dag. Og det har blitt folk av dem også. Til tross for at ingen av oss hadde en klar plan. Doktorgradsforløpet mitt har vært en rar, og litt kronglete vei, men ikke bare et sant helvete. Det er også det morsomste og mest spennende jeg har gjort i mitt liv. Så jeg heier litt ekstra på folk som ikke har en plan. Rot mer, ungdommer. Trå feil. Les flere dikt. Hopp av tannlegestudiet og gjør makramé med venner i Nepal om det er det som trengs. Legg igjen litt studielån på byens kaféer. For å gjøre deg selv og dine omgivelser litt mer lykkelig.